

HARANG-SZÓ

*Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a bokrosi Szent László - templom
híveinek lapja*

VII. évfolyam, 2. szám, 2008. Július

Templombúcsú Bokroson

Június 29-én, a bokrosi templom védőszentjére - Szent Lászlóra - emlékezve búcsúi szentmisét mutatott be dr. Kiss-Rigó László, a Szeged-Csanádi Egyházmegye püspöke. A szertartás kezdetén megáldotta a templom új padjait és csillárját, majd a szentmise végén körmenetre került sor.

Az alábbiakban adjuk közre a püspök atya prédikációjának szerkesztett változatát.

Kedves Testvérek!

Mindannyian tapasztalunk napjainkban egy érdekes jelenséget. A technika fejlődésével egyre inkább lehetővé vált, hogy utazás vagy különös erőfeszítés nélkül, egy pillanat alatt kapcsolatot teremtsünk a világ másik oldalán, sok ezer kilométerre élő emberekkel - például az internet által. Ugyanakkor, akikkel nap, mint nap találkozunk, akikkel fizikailag közelségben vagyunk, azokkal megromlik, tönkremegy az igazi emberi kapcsolatunk. Sokszor azt szokták mondani: ennek az az oka, hogy nincs már ideje az embernek ilyesmire, nincs ideje a családra, barátokra, emberi kapcsolatokra. Ezért azok, valóban silányokká válnak, és tönkremennek, bár technikailag a kapcsolattartás lehetősége sokkal jobb, mint bármikor korábban.

Közhelynek számít, amit ilyenkor szoktak mondani, hogy például egy panelházban fizikailag néhány centis fal választja el az embereket egymástól, mégis messze nem ismerik egymást annyira, mint akik tanyán kilométerekre élnek egymástól.

Sajnos, ez az Istennel való kapcsolatunkra is igaz. A közgondolkodás szerint, aki hívőnek mondja magát, az hisz Isten létében, a nem hívő pedig nem hisz. Pedig nem erről van szó. Hogy Isten van, ahhoz nem kell nagyon sok ész, csak józan gondolkodás. Ezt ugyanis mindenki tudhatja. Éppen ezért, amikor Jézus elkezdte a tanítást, nem azt magyarázta, bizonyította, hogy van Isten - mert ezt nem nagydolog tudni -, hanem azt, hogy ki ez az Isten számunkra? Miért fontos Ő nekünk? Mit akar tőlünk? Miért jó ez nekünk? Hisz, ez a lényeg! Mindenki tudja ugyanis, hogy van Isten, de van, aki nem törődik vele, van, aki hátat fordít neki.

A legtöbben – sokszor még magukat vallásosnak tartó emberek is – úgy gondolkodnak, hogy „Isten élje csak a maga világát, hagyjon engem békén, én meg élelem a magamét. Semmi közünk egymáshoz, majd esetleg valamikor találkozhatunk.” Jézussal is ugyanígy voltak az emberek. Olvastuk az evangéliumban azt az epizódot, ami akkor játszódott le, mikor, a korabeli társadalom nagy része már hallott róla, ismerték Őt. Ez az ismeret azonban felszínes volt. Jézus a mai evangéliumban megkérdezi legalább a barátaitól, az apostolaitól, hogy „kinek gondoltok ti engem?” (ApCsel 13,25). Ti, akikhez közel vagyok, akikkel nap, mint nap találkozok, akik a barátaim vagytok és munkatársaim. Ők pedig elmondták neki a különböző véleményeket.

Ma is feltehetnénk a kérdést, akár magukat vallásosnak mondó embereknek is, hogy ki Jézus számunkra? Lehet, hogy valaki azt mondaná: amerikai nagybácsi, vagy egy ájtatos pap, vagy egy demagóg bölcs tanító, vagy egy sztár, és még folytathatnánk a sort. Pedig Jézus nem ez. A megfelelő választ Péter apostol fogalmazta meg.

folytatva a 2. oldalon

a 2. oldal folytatása

„Te vagy az Isten fia” (Lk 22,70). Ő Isten képviselője, küldötte. Ő maga Isten számunkra. Emberként jött közénk, hogy a mi nyelvünkön beszéljen. Óriási különbség van tehát azok között, akik azt mondják, hogy hívő emberek, de nem ismerik Jézust, és azok között, akik azért hívők, mert hisznek neki, mert ismerik őt. Ha valakit nem ismerünk, nem is hihetünk neki. Aki megismerte Őt, az hisz neki és érdemesnek tartja, hogy a szavára hallgatva élje le az életét.

A mai evangélium kapcsán elgondolkothatunk azon, hogy hasonló lehetett a különbség Szent István király és Szent László király között is. Amikor István úgy gondolta, hogy érdemes a magyar népnek, az egész nemzetnek felvenni a kereszténységet, akkor ő maga már ismerte azt - hiszen - mint tudjuk -, művelt ember volt. Ő már megismerte Krisztust, tudatosan keresztelkedett meg. De amikor kötelezővé tette, hogy az egész nép, nemzet megkeresztelkedjen, akkor nyilván nem volt sok lehetősége. István úgy gondolta, hogy ez fontos és jó, ezért a nép nagy része megkeresztelkedett.

Utólag azt szokták mondani, hogy mai szemmel ez nem volt egészen korrekt dolog. E helyett Istvánnak meg kellett volna kérnie a népet, hogy ismerjék meg Buddhát, Konfuciust, Jézust, gondolkodjanak, és döntsenek, melyiküket szeretnék követni. Ha éltek volna, mondhatta volna, ismerjék meg Marxot, Lenint, Mohamedet, és akkor döntsék el, marxisták, leninisták, mohamedánok, vagy keresztények akarnak-e lenni. De tudjuk, hogy az a nép akkor nem volt ennek az ismeretnek a birtokában.

Szent István királyunk értéknek tartotta a kereszténységet, ezért adta a népének. Idő kellett ahhoz, hogy ők is azonosuljanak vele és akkor tudatosan ők maguk akarjanak, keresztények lenni. Hasonló a helyzet, amikor megkeresztelnek egy kisgyermeket.

A családfő ugyanazt teszi ilyenkor, mint Szent István a népével: megkereszteli a megkérdezése nélkül. A kisgyermeket is néhány napos, hetes korában elhozzák a templomba és megkeresztelik. Divatos dolog azt mondani, hogy milyen butaság ez. Hiszen, ha a szülő igazán tiszteli a gyermeket, mert az egy önálló személyiség, szabad ember, akkor nem szabad semmit ráerőltetni, hanem meg kell várni, míg ő megismeri majd mindezt, és tudatosan választ. Jól hangzik, de nagy-nagy butaság. Mert gondoljuk el, mi lett volna velünk, ha például születésünk után az édesanyánk annyira tisztelte volna a szabadságunkat, hogy amíg nem mondjuk meg, sört, bort, anyatejet, vagy bébiételt kérünk, addig nem ad nekünk semmit enni. Ha semmit nem akart volna „ránk erőszakolni”, akkor mind éhen haltunk volna, és most nem lennénk itt. De az édesanyánk értéknek tartotta, és megadta nekünk azt, ami az életünkhöz fontos, azért lehetünk most itt. Az is igaz, hogy felnőttként már választhatunk: megmaradunk az anyatejnél, bébiételnél, vagy valami más táplálék után nézünk. Ugyanez az elv érvényesül a kereszténységgel kapcsolatosan is. István nem kérdezte meg a népet, hanem felelősen döntött az ő nevükben is.

László király már tudta, mit jelent kereszténynek lenni, és amit hagyatékként kapott, azt tudatossá tette. Az ő korában már megjelenik a tipikusan magyar kereszténység. Nem csupán kívülről jött, ráerőltetett, hanem inkább öntudattal, saját döntés alapján gyakorolt vallásosság. Tudjuk, hogy éppen abban állt László király nagysága, amit egyébként minden keresztény életében igaznak látunk. Vagyis, hogy tudta, nem attól lesz keresztény, ha a vallási gyakorlatok révén (például az imádságban), a külsőségekben jeleníti meg azt, hanem attól, ha a keresztény és az emberi értékeket együtt valósítja meg. Van, aki azt hiszi, hogy ő jó keresztény és jó hívő ember, pedig ha az alapvető emberi tulajdonságai sincsenek meg, - mint a becsület, őszinteség, szolidaritás -, akkor semmit sem ér, nevetséges karikatúrája csupán a keresztény embernek.

Valljuk meg őszintén, a mi társadalmunkban, a mi korunkban is élnek nagyon sokan, akik hívőknek mondják magukat, de karikatúráját mutatják a keresztény életnek. Mert hiányoznak belőlük az alapvető emberi tulajdonságok, erények, amelyeket nem lehet „megspórolni”. Ha gonosz vagyok otthon a családdal, de elmegyek a templomba imádkozni egy Miatyánkot, akkor nevetségessé válok. Hisz Jézus maga mondja: az ilyen ember magát csapja be.

Szent Lászlótól ezt is eltanulhatjuk. Ő nem azért lett szent, mert méterekkel lebegett a föld fölött (bár tudjuk a mérete megvolt hozzá). Nem azért mert állandóan, éjjel-nappal a templomban imádkozott, hanem azért, mert igazi emberi erények - lovagiasság, udvariasság, hősiesség, igazságérzet, felelősség - jellemezték. Ő nem akarta levetni, leadni magáról a felelősséget. Tudott döntéseket hozni, számunkra erős döntéseket, de igazságos volt, nem kegyetlen. Határozott volt, de nem igazságtalan és éppen ezzel mutatta meg: ha valaki az emberi erényeket megéli, akkor válik alkalmassá arra, hogy még a keresztény erényekben is nagy legyen. Ő is megtapasztalta azt, amit Jézus akkor fogalmazott meg, mikor megkérdezték tőle, mi a legfontosabb parancs. Nem azt mondja, hogy az ember szeretete és az Isten szeretete. A kettőt ugyanis nem lehet egymástól elválasztani. Ha valaki jóban akar lenni Istennel, akkor jóban kell lennie az embertársaival is - amennyire rajta múlik. Aki gyűlölettel él az emberi közösségben, az ne akarjon Istennel szeretetben élni, mert ez fából vaskarika. Nem működik, nevetséges és hazug dolog.

Szent László példáját ahhoz kérjük mindannyian, hogy rádöbbenjünk: nem csak azért vagyunk keresztények, mert „a szüleink a templom felé jártak, és esett az eső, (így volt víz)”, hanem azért mert tudatosan átgondoltuk, hogy a keresztséget - amit az őseinktől, szüleinktől, a közösségtől kaptunk -, tudatosan akarjuk élni. Ennek folytán az emberi értékeket, az emberi erényeket is tudatosan akarjuk megvalósítani. Ezek után akarunk csak Istennel is szeretetben lenni. Az Istennel való kapcsolatunkat pedig véletlenül se akarjuk kijátszani az emberi kapcsolataink terhére, mert a kettő csak együtt működik. Istennel akkor vagyunk jó viszonyban, ha megteszünk mindent, hogy embertársainkkal is jó viszonyban legyünk.

Ilyen tanúságtételt, ilyen életet, és mindehhez erőt kívánok Szent László példájára és közbenjárása mindannyiunknak.

Szent László élete

Az Árpád-házi magyar király Lengyelországban született 1048 előtt 1095-ben hunyt el. Erősen keresztény hitű, bátor harcos király volt. Az ő uralkodása alatt (1077-1095) avatták az első magyarországi szenteket. 1106-ban Váradon (Nagyvárad) helyezték örök nyugalomra. 1192-ben avatták szentté.

Egy év, madártávlatból...

Lassan egy esztendeje, hogy Püspök atya csongrádi plébánossá kinevezett. Ez az évforduló egy rövid megállásra és visszatekintésre készített. Megvizsgálni, mi az, amit sikerült a tervekben megvalósítani és mik azok a távlati tervek, melyek még megvalósításra várnak.

Lelkipásztori működésem első szép emléke a tavalyi Mária Napok, melynek kegyelmi hatása nem kérdéses: mindenki gazdagodhatott, aki ezen részt vett. Ez a rendezvénysorozat és a hívek javaslata alapján, igyekszünk azon lenni, hogy ha nem is olyan ünnepélyességgel, de az idej esztendőben is megüljük a Nagytemplom és a Szent Rókus-templom búcsúját. Az idén ismét három napos ünnep lesz a templombúcsú. A konkrét programok még csak vázlatosak. Augusztus 15-én, pénteken este veszi kezdetét, a Szent Rókus-templom búcsúja. Augusztus 17-én pedig a hagyományos Nagybaldogasszony napi körmenettel ér véget szép ünnepünk.

A piroskavárosi egyházközségnek is szép számmal voltak ünnepei az elmúlt egy évben. Gondoljunk csak a zárdaiskola nyolcvan éves ünnepére, a kiállításra, mely a régi tárgyak felkutatásával valósulhatott meg. Vendégünk volt Talapka István kiskunfélegyházi apát-plébános, az Isteni Megváltóról nevezett nővérek magyar tartományának képviselői, illetve testvérvárosunk Óbecse plébániáinak küldöttsége.

Az idej évtől pedig külön ünnepeket is tartottunk. A mellékoltárok „búcsújával” élővé váltak azok a sokszor csak templomdísznek tartott oltárok, melyek régen egy-egy család hitét, áldozatosságát testesítette meg. Elsőként a Szent Antal oltárnál mutattunk be szentmisét június 13-án, Szent Antal ünnepén, majd ereklýje előtt elimádkoztuk litániáját. Két nap múlva már a templomszentelés évfordulóját tartottuk meg. Következő ilyen búcsú a Porcinkula búcsúnk lesz, augusztus első vasárnapján. Októberben pedig a Szent Ferenc ünnepre készülünk.

Nagy örömmel tölt el az egyházközségben működő imacsoportok és közösségek jelenléte és imádsága, mellyel rendszeresen támogatják az egyház imaszándékait és lelkipásztoraik munkáját. Sokan bekapcsolódnak közösségeinkbe, s ezúton is szeretettel hívom azokat, akik még nem tagjai egyetlen imacsoportnak sem.

Jó érzés valahová tartozni, miért ne lehetne egy egyházi közösség ilyen fontos számunkra?

folytatva a 4. oldalon

A lelki értékek megőrzése és ápolása mellett igyekeztünk az egyházközség értékeit is megőrizni és gyarapítani. Bokroszon elkészült a még elődöm, Veréb László esperes úr által kezdeményezett templomi padok elhelyezése. A templombúcsúra egy szép csillárral is gazdagodott Szent László temploma. A piroskavárosi plébánián felújításra került a régi, avult iroda. Betonozás, parkettázás, festés után beépített, korszerű irodabútort készítettünk. A mellette található eddig raktárszoba ezentúl egy elegáns, antik hangulatot sugárzó fogadószobává vált. A templom is gazdagodott. Sokszor mutatkozott meg a hívek jósága, amikor nagylelkűen különböző összegeket felajánlva, lehetővé tették, hogy miseruhákat, liturgikus eszközöket vásároljunk. Így került sor egy ünnepi kehely újra-aranyozására, a fő és mellékoltárookra tizennyolc darab nagyméretű, díszes gyertya beszerzésére, kristály ampolna készlet, egy új örökmécses vásárlására. Az idei év nagy beruházása volt az orgona teljes felújítása, mely az orgonasípok hangolását, bőrizését, intonálását és portalanítását jelenti. Az elmúlt hatvanöt évben nem volt ilyen karbantartása, bízunk abban, hogy megújulva szolgálni tudja a hívek imáját és énekét. A nyár folyamán a toronysisak újrafestése is megtörténik, hogy az idő viszontagságaitól megóvjuk. A távlati tervek között szerepel a szentély átalakítása, korszerűbbé tétele, a dobogók eltávolításával, hogy azok nyikorgása a szertartásokat ne zavarja - és a szentély meghosszabbításával egy, a templom stílusához illő liturgikus tér kiképzése.

Köszönöm mindazok munkáját, akik sokszor sem időt, sem erőt nem kímélve, támogatják munkámat és fontosnak tartják, hogy az Isten háza mindig szép és tiszta legyen. Köszönöm mindenki segítségét, akár a háttérmunkák végzésében, mely ugyan nem látványos, de ezek nélkül szürkébb lenne egyházközségünk élete, s köszönöm a látványos munkát végzők segítségét is, hogy igényességgel és lelkiismeretes munkával végzik feladatukat.

Janes Zoltán plébános

Dicsőséges Szent Antal ...

Egy szép hagyományt elevenített fel plébánosunk június 13-án Szent Antal napján. Ezen a napon templomunk mellékoltáránál, a Szent Antal oltárnál misézett, amire a templomba járók közül is csak kevesen emlékeztek, hogy mikor történt ilyen esemény utoljára, aminek ünnepélyességét emelte, hogy az oltáron volt elhelyezve Szent Antal ereklyéje.

Szent József templom búcsúja

Ebben az évben a korai húsvéti ünnepek miatt, március 30-án, az Isteni Irgalmasság Vasárnapján tartottuk templomunk búcsúját. Plébánosunk meghívására Dr. Balogh József atya a szegedi Hittudományi Főiskola Dogmatika Tanszékének adjunktusa celebrálta a misét.

Szent József életéről nem sokat tudunk meg a Bibliából. Mondhatnánk, személye rejtve maradt előttünk. Mégis annyi tisztán kitűnik az evangéliumból, hogy engedelmesen elfogadta az Úr akaratát. József meghívása különös feladatra szült. Jegyese, Mária az esküvő előtt áldott állapotba kerül, ami abban az időben nagy megvetéssel járt, és akadály volt az esküvőnek. Szívébe rejtve Isten utasítását – „Ne félj magadhoz venni Máriát!” – megadóan alávetette magát ennek a különös házasságnak. A zsidó férfi büszkeségét félre téve elfogadta, hogy felesége életében soha nem ő lesz az első és legfontosabb, mert Mária hivatása ennél sokkal magasabb és egyetemesebb. Továbbá, hogy felesége soha nem fog neki saját vérszerinti fiút szülni.

Mint apa pedig korán át kellett értékelnie apai hivatását, amikor kérdőre vonva tizenkét éves fiát, annak eltűnése miatt ezt a választ kapta: „Nem tudjátok, hogy Atyám házában kell lennem” Elgondolkodtató volt Balogh atya prédikációjában a feltett profán kérdés: „Vajon ki lehetett a „főnök” a családban?” József, mint a család feje, vagy Mária, mint Isten Fiának kiválasztott anyja, vagy épp Jézus, pont Isten Fiúsága okán?

Nem fosztotta-e meg Józsefet ez az „alárendelt” szerep a családfői és apai méltóságától, és csak, mint harmadik asszisztálhatott a Szent Szűz és a Megváltó életében?

Az összetett válasz elénk festi a számunkra is követendő család ideálját.

Mindháromukat jellemzi, hogy életükben legfontosabb, az Atya akaratának teljesítése. Ebből kifolyólag tökéletesen megcselekedték, amit az Atya várt tőlük. József, mint apa védelmezte és óvta a családot. Például, mikor Isten utasításait követve kimenekítette a családot Heródes katonái elől Egyiptomba. Cselekedett, mikor arról volt szó, és háttérbe húzódott, mikor Isten úgy kívánta tőle.

Mária szintén bátran igent tudott mondani a házasságon kívül születendő gyermekére, vállalva az esetleges kiközösítést. Bár nem tudta pontosan, mire kéri Isten, de már meghívása elején az Ő kezébe tette le az életét és igent mondott Isten minden tervére: „Legyen nékem a Te igéd szerint.” Ebben benne volt az is, hogy hűséges, odaadó felesége lesz Józsefnek. Alázatosságában biztosan nem élt vissza azzal, hogy ő a Messiás anyja, s így a családon belül nagyobb jogok illessék meg, mint a többi asszonyt.

Jézus sem kérkedett azzal, hogy Ő a megtestesült Isten. Nyilvános működéséig szót fogadott szüleinek, és nem talált alantasnak egyetlen földi munkát sem. A Jeruzsálemben való eltűnése sem engedetlenségből, hanem éppen Atyja iránti engedelmségből történt. Rájöttek erre szülei is, ezért szülői tekintélyüket félretéve, meghajlottak az Isten akaratá elé.

Igazán érdekes volt egy teológus tanítását hallgatnunk. Egészen új megközelítésben láthattuk Józsefet és a Szent családot.

A mise után alkalmunk volt egy rövid beszélgetésre is a tanár úrral. Többünkben fölmerült az a gondolat, hogy a későbbiekben elindíthatnánk egy előadássorozatot, ahol hasonlóan érdekes témákból hallhatnánk előadást többek között Balogh atyától is, aki szívesen igent is mondott egy esetleges felkérésre.

Bodorné Ternai Sára

Templombelső

Templomunk jobb oldali mellékhajójában található a Szent Antal-oltár, melyet 1939-ben Oberten Odiló egykori csongrádi ferences szerzetes tervei alapján Benke Ferenc helybeli asztalos készített. A fehér és arany szín összeállítású, román stílusú, félköríves retabulummal készített oltáron Szent Antal szobra 120 cm magas, ami egy 8 cm-es talapzaton áll, karján egy kis Jézus szoborral.

Az oltárt a templom számára Palásthy György, Kovács Lajos és neje Palásthy Rozália a tulajdonukban lévő Szent Antal Temetkezési Vállalat fennállásának 25 éves jubileuma alkalmából ajándékozta. Emléküket az oltár mellett található márványtábla is őrzi, az alábbi felirattal:

1914 - 1939. Szent Antalnak hálánkból, szobrát és oltárát készítették Palásthy György, Kovács Lajos és neje Palásthy Rozália, Csongrád, 1939. június 13.

Hozzád kiáltok

Istenem, a mai nap reggelén is, segíts nekem imádkozni, és jó gondolataimat összegyűjteni, mert önmagamtól nem vagyok erre képes. Bennem minden sötét Nélküled, de Tőled világosságot nyerhetek. Egyedül vagyok, de Te nem hagysz el engem. Bátortalan vagyok, sokszor elcsüggedek, de Tőled újra bátorságot és erőt nyerek. Sokszor nem értem utaidat, de mégis azon akarok járni. Hálát adok Atyám, az életemért, minden új napért, jószágodért, de a próbatételekért is. Eddigi életem folyamán mennyi jót tettél velem, elfogadom hát a nehezet is, a fájdalmasat is kezedből. Hiszen úgysem mérsz rám, többet, mint amennyit elbírok hordozni, és Te azt akarod, hogy ma is minden javamra váljon. Add nekem azt az erőt, amivel hordozni tudom a mai nap keresztyét, és ne engedd, hogy fáradság, reménytelenség, bűn távol tartson engemet a Te nagy szeretetedtől. Amen.

Szivák Györgyné

Elsőáldozóink - 2008. június 1.

*Dávid Viktória, Pap Tamás, Horváth Károly, Kovács Réka, Busa Bernadett,
Lantos Angéla, Sineger Dániel, Busa Máté, Bartók Anikó, Gyöke Eszter*

Ez évben június elsején volt az elsőáldozás a Szent József - templomban. Nem egyszerű dolog az ember számára felfogni a felfoghatatlant. Még nehezebb ez kilenc éves korban, amikor a kis-nagy ember még csak épp, hogy felfedezte a látható, tapasztalható világot, és máris szimbólumokkal, jelképekkel kellene megértenie a világ felettit.

Igaz, nagy segítségére van a gyerekeknek a tiszta, nyitott szív, ami utat enged a Szentléleknek. Időnként tényleg nem volt könnyű sem a hitoktatónak, sem a gyerekeknek a komoly felkészülés, de őszintén mondhatom, hogy mind a tíz gyerek komolyan készült a gyónásra és sikerült úgy megélnie az ünnepet, hogy annak külsőségei ne eltakarják a lényegét, az élő Krisztust, hanem inkább felemeljenek Hozzá. Az elsőáldozás csak akkor igazi ünnep, ha azt követi a többi is. Ha ezután a szép ünnep után megszakad a kapcsolatunk az egyházzal, akkor az azt jelenti, hogy sohasem hittünk igazán abban, hogy Jézus valóban jelen van az Oltáriszentségben. Ez a titokzatos találkozás Istennel az Eukarisztiában egy csodálatos és mindig megújuló erőforrásunk. Nagy a felelőssége a hitoktatónak és a szülőknek abban, hogy megtartsák a gyerekeket emellett a csoda mellett. Ezt legjobban úgy tudják megtenni, ha ők maguk is imádságos lélekkel megmaradnak szorosan Isten szeretetében.

Bodorné Ternai Sára

Meghallani Isten szavát

Április 13-án, Jó Pásztor vasárnapján, - egyben a papi hivatásokért - bemutatott szentmisén templomunkban az alábbi prédikációja hangzott el Mihály Árpád első éves kispapnak, aki mondandóját így foglalta össze: Aki világosságot akar hozni a világnak, gyertyát önt, vagy pap lesz!

Kedves Testvérek!

A hivatás igazi megszólítás számunkra. Nem akárki hív minket, hogy munkatársai lehessünk, hanem maga az Isten! A papi hivatás, a meghívott lelkében Jézus ajándéka, aki ilyen vagy olyan módon megszólít egy fiataalt, hogy szavára vesse ki a hálót. Jézus mindenkit személy szerint szólít meg. Látjuk, hogy az apostolokat is más-más élethelyzetben hívja meg Jézus. Mátét vámosként, Pétert halászás, majd később Pált üldözés közben szólítja meg a damaszkuszi úton. A válasz a megszólítottól mulik. Vajon mi meghaljuk Isten szavát? Az imádságában erőt kapunk, de nagyon fontos, hogy csendben magunkba szállva, próbáljuk meghallani Isten szavát. Ő szól hozzánk, de vajon mi egy ilyen zajos világban meg tudjuk hallani az Ő szavát?

1988. szeptember 10-én, születtem Aradon, egyedüli fiú vagyok, a családban. Nyolc évesen egy szörnyű autóbalesetben elvesztettem édesapámat. Az 1-9. osztályt román nyelvű általános iskolában végeztem Aradon, majd 10. osztályban mentem el Temesvárra a *Gerhardinumba*, amely római katolikus líceum. Hálás vagyok az ottani igazgatónak, spirituális atyának, osztályfőnöknőmnek, tanáraimnak, osztálytársaimnak és mindenkinek, aki segített, hogy tökéletesítsem a magyar nyelvtudásomat. Ott Isten segítségével sikeresen leérettségiztem és jelenleg a Szegedi Szent Gellért Egyházmegyei Papnevelő Intézetben vagyok első éves kispap. Miért választottam a papságot?

Elsősorban azért választottam a papságot, mert közelebb szeretnék kerülni Istenhez, hogy teljesen odaadjam magam Neki. Másodsorban azért választottam a papságot, mert nagyon szeretek az emberekkel foglalkozni, és nagyon fontosnak találom, hogy minden emberben felfedezzem Jézus Krisztust. A hivatásomban segítő emberek igazán a nagyszüleim, akik mindig támogattak, minden téren, de legfőképpen az imádságuk által. Segítöm az öthalmi plébános atya, aki nagyon sokat támogat, mindig felnéztem rá, és úgy érzem, hogy példaképemmé választottam, mivel én is olyan pap szeretnék lenni, mint Ő.

A Szentírás olvasása közben ez az idézet ragadott meg, amely úgy éreztem, igazából nekem szól. Most megszólalt Péter: *Nézd, mi elhagytuk mindenünket, amink volt, és követtünk téged.* Jézus így válaszolt: *Bizony mondom nektek: Senki sem hagyja el házat, feleségét, testvéreit, szüleit, vagy gyermekeit az Isten országáért, hogy ne kapna ezen a világon sokkal többet, az eljövendő másvilágban pedig az örök életet.* (Lk 18,28-30)

Jézus kopogtat a szívünk ajtaján és szeretne hozzánk betérni. A kérdés, hogy beengedjük-e őt a szívünkbe? Ő nem erőszakos módon jön hozzánk. A döntés tőlünk függ, hogy merjük-e megnyitni a szívünket, és beengedni a Királyok Királyát?

A szívünk ajtajának csak belülről van kilincse, a mi döntésünk, hogy meghalljuk kopogtató szavát és beengedjük. Ha egy szeretett vendég jön hozzánk, örül a szívünk, és szépen kitakarítunk, hogy igazi vendéglátásunk legyen. Készülünk valamivel, hogy meg tudjuk kínálni vagy megajándékozni. Készen vagyunk a nagy-takarítással vagy el sem kezdtük? Vagy beengedjük-e egyáltalán Jézust hozzánk?

Jézus szavára csak úgy lehet válaszolni, ha szabadok vagyunk önző önmagunktól és mindattól, ami a világban el akar távolítani bennünket Isten és embertársaink szeretetétől.

Azt kívánom, hogy mindnyájan meghallják Isten szavát, és tapasztalják meg személyesen Őt, hogy amikor kopogtat szívükön, merjék azt bátran megnyitni és befogadni!

Szerkesztői üzenet

Köszönjük, hogy olvasóink közül egyre többen hozzájárulnak lapunk tartalmának gazdagabbá, és színesebbé tételéhez, egyre többen segítik a szerkesztők munkáját. Továbbra is várjuk írásaikat és észrevételeiket lapunkkal kapcsolatban, melynek következő száma terveink szerint október elején jelenik meg. Kérjük, hogy a közlésre szánt írásaikat legkésőbb szeptember 20-ig juttassák el részünkre.

Gondolatok

A május 11-i Hírvivőt (az egyetlen magyar nyelven kiadott vajdasági katolikus hetilap, a szerk.) lapozgatva, Dobó Tibor atya Mária Pünkösdje, című vezércikkét olvasva, amelyben azt állítja, *meglepő, ha valaki nem képes észrevenni a csodát maga körül, s nem tud felüdítően hatni rá Istennek ránk mosolygó teremtett világa* fogalmazódtak meg bennem az alábbi gondolatok, amelyeket meg szeretnék osztani a lap olvasóival.

Az említett cikk, nyomán, eszembe jutottak azok a vallomások, amelyeket a hívők adtak hírül, szinte váratlanul kibontakozó hitükről, annak néha hihetetlennek tűnő erejéről, aztán egy kedves ismerősöm feladatai, amelyeket játszi könnyedséggel vállalt. Helyette is izgultam, de csak nevetett rajtam: ne félj, megsegít a Szentlélek, mondta rendíthetetlen hittel. Mondanom sem kell, teljes sikert aratott.

Nemrég én is feladatot kaptam. Óbecse és Csongrád, testvérváros. A plébániák közeledésére tett kezdeményezést kellett realizálni a csongrádi delegáció fogadásával.

Szűzanya, légy velem, mondtam keresztet vetve, aztán nagy örömmel kezdtem a szervezkedésbe. Váratlanul, elképesztően sok akadályba ütköztem. Valakinek elmeséltem az elképzelést, amely akkor még csak a gondolataimban élt. Véghezvihetetlen, mondta, az, akinek a támogatásában biztos voltam. Rosszul esett, de nem kedvetlenített el. Eszembe jutott a fent említett kedves ismerős: majd a Szentlélek.

Az elképzelés körvonalazódott. Három nap minden perce be volt osztva, gondosan papírra vetve. A programterv módosításra szorult, mert a vendégek, utólag közölték velem, hogy csak két napot tudnak Óbecsén tölteni. Csapatmunkára számítottam, erre ígéret is volt, aztán objektív okok miatt majdnem teljesen magamra maradtam.

Ettől függetlenül, úgy éreztem, Isten próbára tesz, de velem marad. Három héttel a vendégek érkezése előtt egy rossz lépés után, csúnyán bedagadt a bokám. Az orvos, három hetes szobafogságra és fekvésre ítélt. Semmi gond, majd a Szentlélek, mondogattam magamnak, és másoknak.

A szervezés mozaikkockái tovább keveredtek. Aztán beugrott két lelkes ember, akire nem számítottam. A lelki támasz megerősödött bennem. Elérkezett a nap, a vendégek már a határnál voltak, amikor erős vihar keletkezett. Első állomásuk, ittlétük első napján, szombaton, a

külvárosi plébánia lett volna, a második az újfalusi templom, ahol egy béralkozási szertartáson szerettek volna részt venni, a harmadik egy verses, zenés rendezvény a városi könyvtárban. Útjuk a tomboló vihar miatt, szinte kivitelezhetetlennek tűnt.

Egyikük telefonon hívott, hogy átértek a határon. Abban a percben kisütött a nap. Ft. Pósa László atya fogadta a kedves vendégeket. Ft. Péter Antal atyánál az oltár mellett ülve nézték végig a béralkozást, és szinte percre pontosan értek a könyvtárba.

A könyvtári rendezvény mottója: *Himnusz az élethez*, Teréz anya intelmei nyomán született. Az élet és a hit összefonódását volt hivatott bemutatni, verssel, énekkel, megfelelő összekötő szöveggel. *Hányszor mondjuk, nekünk nehéz, hányszor adjuk fel, aztán, hitünkben reményt keresve és találva, kezdjük újra* – hangzottak el az első gondolatok a rendezvényen. Életünk egy folytonos utazás, megannyi állomással. A nagyobbakat észrevesszük, a kisebbek mellett elsiklunk. A keresztény ember számára, az állomások nem azonosak azokéval, akik nem ismerik az Istennek tetsző utakat, de tudnunk kell, hogy Isten sohasem ejt hibát, ahogyan azt a költő is állítja:

És, ha szívem megoldhatatlan kérdéseknek betege lett, Mert elkezd kétkedni abban, hogy Isten útja szeretet.

Minden elfáradt sóvárgásom békén kezébe tehetem. S elsuttoghatom, könnyek közt is, Ő nem ejt hibát sohasem.

Az embert megannyi megpróbáltatás éri. Lázad, vagy imádkozik, belenyugszik úgy, ahogyan azt a költő teszi:

S ha lelked Istennel találkozott, Utadba minden kő, áldást hozott.

Az élet nem adja meg a lehetőséget arra, hogy megváltoztassuk a múltat, de jelenünk, hogy élni kell, tisztességgel, emelt fővel, sok esetben beletörődéssel és megnyugvással.

A rendezvény zárógondolata megegyezik Dobó atya fenn említett észrevételével: Az élet a legnagyobb érték és minden érték forrása a teremtmény Isten. Emberként élni a mindennapjainkat Isten terve és szándéka szerint, szép és szent lehetőség. Az élet titok, az élet jutalom, az élet egyetlen esély! Észre kell venni a körülöttünk lévő csodát.

A vendégek, elbeszélgettek Ft. Fuderer László atyával, összegeztek, egy kis ideig ismerkedtek a várossal, majd a belvárosi templomban vasárnap bemutatott szentmise után megtekintették a Középiskolások Művészeti Vetélkedőjének gálaműsorát, amin Bedő Tamás polgármester vezetésével részt vett testvér-városunk Csongrád küldöttsége is.

A plébániák közötti együttműködés, amelynek alapkövét még tavaly letettük, új dimenziót kapott, én pedig egy újabb bizonyítékkal lettem gazdagabb, még egyszer bizonyosságot nyert nálam a hit és az ima ereje.

Szilágyi Edit – Óbecse

A ferences, aki Krisztus sebeit hordozta

Sokan úgy tartják, hogy Assisi Szent Ferenc óta ő a legnagyobb szent. A huszadik század vérzivataros, sötét korszakában adta Padre Pio a Teremtő a reményvesztett világnak. Küldetése a világ bűneiért való engesztelés és a bűnös lelkek megmentése volt. Ehhez egy ember ereje nagyon kevés lenne, főleg akkor mikor annyira elszabadult a pokol, mint a háborúk idején. Ezért Pio atya - hogy hű munkatársa lehessen Urának - állandó imádságban, és betegségeit felajánlva kívánt engesztelni a világ bűneiért. Krisztus viszont még mélyebb egyesüléssel ajándékozta meg a kapucinus szerzetest, aki testén hordozhatta Jézus sebeit. A stigmák mellett csodás gyógyítások, a lélekbe-látás és az egyszerre több helyen való jelenlét képessége is megadatott neki. Hatalmas adományok, hatalmas szenvedések. Gyanúsítgatás, meghurcoltatás, és a gonosz állandó kísértése. Mindezek nem tudták eltántorítani, hiszen égi szövetségese oltalmában élt, ezért soha sem háborgott. *Az én dicsőségem az engedelmesség* - mondta magáról. Életrajzát olvasva is árad a kegyelem. Az ember hite új lendületet vesz. Sok hitetlen ember tért meg a Padre csodáit látva. Akadt a környezetében egy jó szándékú orvos, aki - bár ingyen gyógyította a betegeket - konokul kitartott ateizmusa mellett. Egészen addig, míg halálos beteg nem lett. Innen szeretnénk idézni a történet folytatását *Maria Winowska: Padre Pio igazi arca* című könyvéből. „Nincs itt olyan, aki nem ismerné dr. Francesco Ricciardi kalandját. Mint az Egyház ellensége éveken át vezetett rágalomhadjáratot a vallás és a stigmatizált kapucinus ellen. A doktornak ugyanis, hogy figyelje a dolgokat, jó helyen volt a lakása: a kolostortól két lépésre, magában San Giovanniban, tehát közel a maradiságnak ehhez a fészkéhez, ehhez a „sarlatán-gyárhoz!” Összehívta a kisváros tekintélyes embereit, hogy észre térítse őket. A tudomány zászlóját meglobogtatva hadakozott a „frátik” ellen, mégpedig olyan alaposan, hogy erőteljes ellenzékelt sikerült létrehozni az ügyben.

Padre Pio szenvedett és hallgatott.

Végül, évek múltán, elérkezett a megtorlás órája. Isten barátai a maguk módján állnak bosszút: íme egy példa.

A doktor megbetegedett. Kollégái egyöntetűen gyomorrákot állapítottak meg. Túl késő a műtét! Egy szép napon elterjedt a hír, hogy dr. Ricciardi halálán van.

folytatva a 10. oldalon

a 9. oldal folytatása

A környéken viszont, ha Istentagadó volt is, szerették, mert a szegényeket ingyen gondozta, és nemes szíve volt. A parasztok mindenfelől összefutottak, és a nyílt utcán, térden állva kezdtek imádkozni, hogy engesztelődjék ki Istenével. A plébános, Don Giuseppe Principe minden bátorságát összeszedve indult a haldoklóhoz.

Non voglio preti – (nem akarok papot) üvöltötte az orvos dühében, és hogy visszautasítása ékesszólóbb legyen, egy papucsot hajított a plébános arcába. Don Giuseppe, aki nem bántortalanodott el, tovább kérlelte.

Hagyjon nekem békét- kiáltott a beteg – Csak Padre Pio tudna meggyógyítani. De túlságosan megsértettem, semhogy eljönne. Egyébként a kolostorát sem hagyhatja el. Úgy halok meg hát, ahogy éltem. Elég!

Az emberek elszaladtak, hogy értesítsék Padre Piot. Ő pedig sietve indult a templomba, magához vette a szent olajokat, a haldoklók útravalóját, aztán átfúrt lábain sántikálva igyekezett a doktorhoz. A jelenetről tanúk számoltak be. A hó sűrűn hullott a térdeplő tömegre és az atyára, aki teljesen elmerült a szíve fölött rejtőző Istenében. Hogyan zajlott le a párbeszéd? Milyen megegyezés jött létre? Alighogy megérkezett Pádre Pio szélesre tárta karjait és mosolygott, ahogyan csak ő tud mosolyogni: egy gyermek mosolyával. A hitetlen öreg megdöbbenve nézett rá, aztán földerült az arca: - Bocsásson meg Pio.

A gyónás, feloldozás és a szent útravaló vétele után most már nyugodtan hallhatott volna meg. Ám a „bosszú” nem lett volna elég szép, és Padre Pio könyörgésére Isten másként határozott. Három nap leforgása után meggyógyult. A rák eltűnt anélkül, hogy a legkisebb nyomot hagyta volna. Az öreg harcos, miután külsőleg és bensőjében is új életet kezdett, frontot cserélt, s ádáz szenvedéllyel most Padre Pio ellenfeleinek esett. Ki ne ismerné Apúliában dr. Ricciardi megkapó történetét, hősi elszántságát, szertelenségeit és arany szívét?

Bodorné Ternai Sára

Kedves Hívek!

Várjuk az olvasás iránt érdeklődőket a Kolostor épület emeletén található könyvtárunkba.

Nyitvatartási idő:

Szombat: 16.30 - 17.30

Vasárnap: 10.00 - 11.30

Toronyóránk doktora

Lapunkban a hagyománynak megfelelően folytatjuk a plébániánk közösségéhez tartozó személyek bemutatását. Ebben a számunkban a soron következő: Vidovics Ferenc, az órás mester. Mivel személy szerint sok olvasónk nem ismeri, - hiszen Szentesről jár át - így esett a választás rá. Ő többek között foglalkozik templomi órák javításával is.

A megbeszélrt időpontban érkeztem a Somogyi Béla utca 40 számú házhoz és lám, már a ház külseje is mutatja, hogy órás lakik itt. A ház utca felöli része hagyományos építésű, a fala teljes felületén sárga alapszínű és egy óra számlapjának egy része látható két mutatóval, éppen déli 12 órát mutatva, csak a harangszó hiányzik. Így bárki, könnyedén megtalálhatja, ha az utcában jár. A lakásba bemenve gyönyörű, szekreteres bim-bam órák, amelyek javításra várnak, vagy már készen várják gazdájukat.

Az ősökről érdeklődöm.

A nagyanya Markó Valéria csongrádi születésű, akinek első férje Sági János szabó volt. A nagyapa testvérének szőlője Csongrádon volt, így sokat megfordult ott. Amikor leánykérőben volt Csongrádon a nagyapja, a szomszéd leányt kérte meg tévedésből, mivel a jelölt nem volt odahaza. A nagyapa és az édesapa is talicskás volt, így már gyermekkorában megismerkedett a fa szakmával. Iskoláiról kérdezem, de hiszen nem is kell faggatnom, csak jegyzetelnem, írnom kellett. Az egymással eltöltött két-három óra beszélgetés csak egy pillanatnak tűnt.

1946-ban Pünkösöd napján születtem. Általános iskola után gimnáziumi érettségít tettem. Az akkori oktatási rendszer szerint politechnikai osztályba jártam. Nyaranta, a volt gépállomáson töltöttem az előírt időt gyakorlaton. Itt megismerkedtem a vasas szakmával, hegesztéssel,

sőt még kombájnon is dolgoztam. Érettségi után elmentem órás ipari tanulónak, majd két év után felszabadultam és a KTSZ-ben dolgoztam. Három év szakmai gyakorlat után mestervizsgát tettem, majd ipart váltottam. 1967. augusztus 19-én kötöttem házasságot Gajda Erzsébettel. Két fiunk és egy kislányunk született. Feri fiam és Zsóka lányom az én szakmámat választották, óráskok lettek. Feri fiam négyéves kora óta ott serénykedett mellettem. Igen jó érzékkel dolgozott, de később a szakmát elhagyta és Szentés város internetes újságját szerkeszti, fotózza. A fotózást a nagybátyja révén sajátította el, mivel az fotóművész. Zsóka lányom Szegváron dolgozik, mint órás kisiparos. A közeljövőben nyitja műhelyét. Gábor számítógép programozó, menyasszonyával van egy vállalkozásuk, esküvők alkalmával díszítéssel foglalkoznak.

Beszélgetésünkör szinte nem lehetett külön választani az ő munkáját a családtól, látszik és érződik, hogy családcentrikus életet élnek. Most már magáról fagatom.

Mivel már nyugdíjas vagyok, így hobbim a karéneklés. Tagja vagyok a Bárdos Lajos vegyes karnak Szentésen, a Szent Anna plébánia scólájának. Harmincnégy éve éneklek a Passióban a Jézus szerepét, amit előtte harminc évig az édesapám énekelte.

Mióta tevékenyedsz az egyházban? A nyolcvanas évek elején beválasztottak egyháztanácsagnak, akkor én voltam a legfiatalabb, most pedig már a legidősebb. Mivel a mi temetőnk egyházi kezelésben működik, így én lettem a temetőbizottsági tag. Ezzel a feladattal, - hogy jól is működjön – igen sok gondom, problémám volt. Most már ezt a plébánosunk, Serfőző Levente atya vette át. A plébánián a feleségemmel együtt összejöveteleket szervezünk. Ezzel is próbáljuk az embereket közelebb hozni egymáshoz. Ezek igen hangulatosak és barátiak lettek.

Említetted, a városi énekkarban is szerepelsz. Hálát adok az Istennek, hogy ilyen hanggal áldott meg. Mikor mutálni kezdtem semmilyen hangom nem volt, majd a basszus szólamban meghatározó személyiség lettem. Itt egyébként titkári feladatot is ellátok. Visszatérve a szakmámhoz, dicsekszem egy kicsit. Van eset, hogy az órássággal napokig nem tudok foglalkozni, mivel sok olyan dologgal felkeresnek, aminek semmi köze az óra javításához, de mivel sajnos a javítással foglalkozó ipar annyira beszűkült a képzés hiánya miatt, így kénytelen voltam fejleszteni magamat. Így van az, hogy autóriasztót, vérnyomásmérőt és szemüvegkeretet is javítok. Ilyenkor értékelem azt

az oktatási formát, amit mi akkor kaptunk. Hiszen egy kis túlzással ezermestereknek képeztek bennünket. Lettünk egy kicsit hegesztők, lakatosok, szerelők. Édesapám révén a famunkához is közel kerültem. Ezen sokoldalúsággal készült el a házunkra az a nagykapu, amit nyitni nem kell csak oldalra tolni görgőkön. A toronyórák javítására is így mertem vállalkozni, hiszen ötven-hetven éves régi szerkezeteket kell működőképessé tenni. Sajnos esetenként érnek csalódások is. Ilyenkor hajnalban felkelek és friss, tiszta fejjel rájövök a problémákra. Mindehhez hozzájárult, hogy a feleségem negyvenegy éve, társam a problémáknál, de társam a megoldásnál is, amiért köszönet illeti.

Megköszönöm Ferinek és feleségének azt a kedvességet amivel fogadtak, és hogy bepillantást nyerhettünk életükbe.

Mária Radnai zárándoklat

Május 24-én két autóbusszal zárándoklatra indultunk, a híres kegyhelyre, Mária Radnára. Hajnalban, a Nagyboldogasszony templomban imádsággal kezdtük a zárándoklatot, kérve Istentől, hogy utunk kegyelmekben gazdag és szerencsés legyen. Úticélunk első állomása a temesvári székesegyház volt, majd megtekintettük a vingai templomot, a temesvári székesegyház legnagyobb templomát. Ezután érkezünk Mária Radnára. Ott szentmisét mutattunk be otthonmaradt szereteteinkért, önmagunkért és elhunytjainkért. Majd a keresztutat végeztük el.

Visszafelé megálltunk a glogováci templomnál, ahol a lorettói litániát imádkoztuk. A határt átlépve a battonyai templomot mutatta be Bajnai István kanonok, plébános úr. A késő esti órákban érkezünk haza. Útitársunk volt Ft. Czank Gábor újkígyósi plébános és Cibian Miklós, szentesi diakónus, azóta újmiséis áldozópap. *Pap Imre*

Anyakönyvi hírek

Keresztelés

Bokros, Szt. László – templom, Március 23.

Lantos Liliána

Május 18.

Karai Sarolta Anna

Május 18.

Góld Barbara

Május 18.

Kolompár László

Június 15.

Donka Erika Barbara és Donka Ádám Mátyás

Június 15.

Lovas Gréta Anna

Június 15.

Kovács Rikárdó István

„Engedjétek hozzám a kisdedeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa!”
(Mk 10,13-14)

Június 15.

Urbán Eszter

Urbán Tamás

Blázsik Zsóka

Jakab Gergely Vilmos

Keller-Pintér Dávid Milán

Június 15., Bokros, Szt. László – templom

Tóth-Dinnyés Noémi

Somodi Adrienn

Június 22.

Seres Anna

Orgona felújítás

Szaniszló Tibor kiskunfélegyházi káplán atya, a képen látható segítő társával együtt végezte el, az 1943-ban épített orgonánk felújítását. A munka során áttisztították mind a hétszáznyolcvan sípot, kijavították többek között a szelládát is.

A hívek nevében ezúton is megköszönöm az atya jótékony munkáját.

Janes Zoltán plébános

Felajánló ima

Felajánlom magamat a legszentebb Háromságnak Édesanyám, Mária kezei által. Kötelezem magam, hogy megteszem, amit Királynőm és Édesanyám Fatimában és Medjugorjében, kért: böjtölök, imádkozom a rózsafüzért, odaadó szentségi életet élek és szeretettel olvasom Isten Igéjét. Kis áldozatokat hozok, és életemet Mária Szeplőtelen Szívének győzelméért ajánlom fel. Ámen

Forrás: Szivák Györgyné - Tengernek csillaga c. folyóirat

Mesélt a nagymama!

Mesélt a jó mamám, mondta szépen sorban,
közben a ruháskát szépen megfoltozta,
kilyukadt a zokni, kis kötény elszakadt,
szépen rendbe hozta, a szakadt holmikat.

Kézimunkázni is tanított a drága,
elsőbb egy kis futót az asztali pohárra,
aztán horgoltunk, egy pici virágot,
olyan szép volt az, hogy szinte nyílni látszott.

Csuhéból font szatyor, lábtörlő és egyéb,
font fonogatott, mint képzelet felér,
közben mesét mondott, a jó tündérekről,
kik nem feledkeztek meg, a szegényekről.

Ha éhezőt láttak, alamizsnát adtak,
beteg embereket jó szívvel ápoltak,
vigasztalni tudták, az elhagyott árvát,
tudták az ilyenre, igen nehéz sors vár.

Nincsen édesanya ki karjába vegye,
ki megvigasztalja aki átölelje,
sok hányatott ember van a világon,
imádkozzál érte, hogyha megsajnálod.

Ha öregembert látsz, tétova a lépte,
segítsd át az úton, hálás lesz majd érte,
ilyen tanácsokat adott a jó mama,
áldott volt néki, minden egyes szava.

Ma már sírjára viszek ki virágot,
jóságos szívét még élek imádom,
de én az unoka is hajlott korba értem,
síromig kísérek majd-e szép emlékek.

özv. Keller Mihályné bokrosi nyugdíjas

Érdemszerző évek

Előző lapszámukban a 93 éves Polyák Péterné, Mariska néniről írtunk, aki jelenleg is a Szent Imre utcai öregek otthonában lakik, sajnos már nem a legjobb egészségi állapotban. Ő, aki több mint egy átlag emberöltőt élt át gyászban, az életútjának elbeszélése másokat is elgondolkodtatott. A lapunk úgy látszik eljutott Budapestre is, mivel onnan írtak Mariska néninek - és milyen a sors - egy volt szomszédjának a leánya. Mivel a levélíró pszichológus, úgy tűnik, hogy sok korosztályos kezeltjei lehetnek, mivel az öregkor szépségét igen változatos módon tudja jellemezni.

Felföldi Miklós

Ahogy az öregségen kezdtem tünődni, Kányádi Sándor gyönyörű sorai jutottak először az eszembe. Ilyen tömören, egyszerűen és mégis bölcsen, mélyen csak az tudja leírni az idős kort, aki maga is átéli. Mit tudok én ehhez hozzátenni, talán csak emlékeimet azokról az öregekről, akikkel találkoztam és beszélgettem.

Apai nagyszüleimet nem ismertem, meghaltak már születésem előtt. De az anyai nagyszülőket igen, hiszen majd minden nyarat náluk, Csongrádon töltöttem sokáig. A csongrádi öregasszonyok azóta már fogalommal lettek; azok is, akikkel soha nem találkoztam.

Sándor Julianna nagyanyám, aki forró lángost hozott nekünk, unokáknak a hajnali piacról. Vata Erzsébet dédanyám, aki hosszú élete végén gyakran elővette a szépen összekészített ünneplős ruháját, és mutogatta élő családjának: *Nédd-e, hékám, ezt adják majd rám a koporsóban; ez a kispárna legyen a fejem alatt - ugye, milyen szépen kihímeztem?* Aztán egy nap elindult a szomszédba, de csak az utcáig jutott.

Jaj de szédülök mondta, és vége volt.

Dányi Erzsébet ükanyám, aki dékányasszony volt, gondnoka a helyi katolikus templomnak. A családi történet szerint egyik este, amikor hazaindult a sötét utcán, a hátára ugrott az ördög. Mire ő a rózsafüzérrel hátra csapva kiáltotta:

Szállj le rólam, gonosz lélek, akárki is vagy! Le is szállt róla az ördög.

Bürös Erzsébet a szépanyám, akiről nevén kívül nem tudok mást. És a többiek, akik az utcában laktak: akik kint ültek a kapuban, és vigyáztak az utcán játszó gyerekekre; akiket láttam minden nap biciklizni a szőlőbe, vagy menni a piacra, temetőbe; akikre gyerekfejjel sokszor haragudtam, mert sopánkodtak, hogy milyen sovány vagyok, de akiket visszagondolva rájuk, egyre jobban csodálok. Mit tudtak ezek a csongrádi öregasszonyok, mitől voltak olyan elképesztően teherbíróak és bölcssek?

Sok minden más mellett azt hiszem, tudták, hogy meg kell halniuk, és ezzel békésen szembenéztek.

A fiatal is meghalhat, de az öregnek muszáj, mondogatta dédanyám.

Nem csak Csongrádon teremnek persze ilyen öregasszonyok. Ha erre gondolok: bölcs öregasszony, a pótnagyamamám, Lili néni arca jelenik meg előttem. Amikor bekerült a családba, ősz hajával, ráncos arcával nagyon öregnek tűnt hároméves szememben, pedig hatvanegynéhány éves volt csak. Kolozsvár mellől, Nyárádszeredáról származott; a családja elüldözte, gyerekkori barátnője, Margit néni pedig befogadta kis, egyszobás budapesti lakásába. Onnan járt hozzánk minden nap, vigyázni ránk, gyerekekre. Olyan palacsintát, puliszkát, süteményeket senki sem tudott készíteni, mint ő. Ízesen, szépen beszélt, öröm volt hallgatni. Barátnőjével valósággá tették az ökumenét: egymás mellett élt a református Lili néni és a katolikus Margit néni halálukig békében.

Nem könnyű megtalálni az öregség értelmét abban a társadalomban, amely a fiatalság kultuszára, a minél nagyobb teljesítmény felmutatására törekszik. Ráadásul az idős ember látványa szorongást kelt: eszünkbe juttatja, hogy az élet véges, mozgósítja saját halálfélelmünket. A legtöbb családban az idős családtaggal kissé lekezelően, lesajnálóan bánnak, mintha már nem lenne teljes értékű ember. *Viszik az öreget* - mondta ironikusan egy idős tanár, amikor a családja elvitte megebédeltetni.

A régi szoros közösségek már legtöbb helyen nincsenek meg. De a család megadhatja az erőforrást, ami szükséges az élethez: a szociális energiát, ahogyan a pszichológia berlini iskolája nevezi. Olvastam egy eset ismertetését: klinikájukra egy végelgyengülésben szenvedő idős tudóst vettek föl, akinek látszólag már csak hetei lehettek hátra. A fiatalok köréje gyűltek, beszéltek hozzá, az orvosok biztatták, fontos feladatokat kapott - ebből állt a kezelés. Az idős ember pedig lassan talpra állt, még további hosszú, alkotómunkával teli évek következtek. Ekkora ereje van a szociális energiának!

Nehéz átélni, hogy az ember egyre kevesebbet bír, már ezt sem tudja megcsinálni, meg azt sem, *nem vagyok már jó semmire* keseregtek gyakran az egész napos munkához szokott csongrádi öregasszonyok.

A piactéri templom fiatal plébánosa egyszer az időskorról tartott prédikáció-sorozatot, s ebben ezt az időszakot *érdemszerző éveknek* nevezte. *Ilyenkor már nem sürgés-forgással szerez az ember érdemeket, hanem lelki ténykedéssel: imádkozással, a szenvedés felajánlásával, türelemmel* - mondta.

Úgy legyen.

Fazekas Ágnes pszichológus

Köszönet a Bokrosi-imaház és templom gondnokainak

Kapás Lajos bácsi és felesége, Pannika néni, sokat tettek azért, hogy Bokroson imaház legyen. Sajnos rájuk már csak emlékezni tudunk, mint ahogy azokra is, akik még a kézzel történő harangozást végezték: Buzder Jani bácsi, Surányi Pista bácsi és Buzder Misa bácsi. Az imaház egyszerű külsővel és belsővel rendelkező helyiség volt, ahol minden vasárnap a szentmisét előbb Gábor atya, majd Dénes atya mutatta be. Dénes Atya elment és fentről vigyáz ránk, mi pedig bízunk abban, hogy a Mennyei atya országában találkozunk vele. Akiknek szeretnénk még köszönetet mondani: Balog Péter bácsi és kedves felesége Erzsike néni, akik nagyon sokat fáradoztak, hogy az imaházunk mindig tiszta és rendezett legyen, a kertben nevelt szép virágok mindig frissek legyenek, és legszebb díszévé váljanak az oltárnak, ahol Isten szolgája Krisztus testét az Oltáriszentséget elhozta azoknak, akik készek a lélek ápolására. Ha kellett maltart keverték és megigazították az omladozó fal alját. Közel két évtizedes munkájukat szeretettel és odaadással végezték. És elérkezett az az idő, amikor Bokros szívében felépült az új templom. A nagyobb alapterülettel több lett a feladat, és Péter bácsiék idős korukra való tekintettel nem tudták vállalni a munkákat. De még Péter bácsi vezetésével történt a templom előterének virágokkal, sövényekkel való telepítése. Ezek után átadták az Isten házáról való gondoskodást annak, aki szeretettel és odaadással folytatja tovább. Péter bácsit és Erzsike nénit Isten áldása kísérje az életben. A Boldogságos Szűzanya közbejárását kérjük, hogy még sokáig találkozzunk az új templomban a szentmisén. Közben Drozdik Jánosné, Nagyistók Julianna vette át a templom gondnokságát. Természetesen van néhány hívő, akikre számíthat a nehéz munkákban, a rendszeres heti takarításban, a hozzátartozó füves terület tisztántartásában, a főbejárat virágainak ültetésében öntözésében és a talajlazításában. Jucóka családi házunk kertjében tavasztól ősziig neveli a templomdíszítő virágokat. A további neveket csak azért nem említem, mert hála Istennek ők többen is vannak, és biztosan megértik ezt, mert aki Isten szolgálatába végzi munkáját, az szerényen teszi. Fontosnak tartom írni ezekről az emberekről, mert Ők nagyon sokat tesznek a hívő közösségért. Amikor elmegyünk, a szentmisére nem jut az eszünkbe, hogy a tisztaság és a sok virág a szép belső hívőtársaink kézimunkája, hogy templomunk méltó legyen az

Úr befogadására. Nagy lelkiezt és örömet ad az a köszönet és elismerés, amit a plébános úr, Janes Zoltán sugárzó arccal és meleg szívvel mond mind azoknak, akik munkájukkal, adományokkal hozzá járulnak templomunk belső és külső szépségéhez. Isten irgalma és áldása kísérje mindennap a templomunk rendben tartásán fáradozókat.

Juhász Istvánné

Főpásztorunk köszöntése

Főtisztelendő Püspök Úr!

Nagy szeretettel és tisztelettel köszöntöm magam és a hívek nevében templomunk búcsúja, neve napja alkalmából. Kérem Püspök Urat, hogy áldja meg a templom új padjait és csillárját.

Részlet Felföldi Miklósnak a bokrosi búcsún elhangzott köszöntőjéből.

A padokat Szűcs László csongrádi asztalos mester készítette borovít fenyőből. A jobb és a baloldalon öt-öt pad került elhelyezésre, ami ötven fő részére biztosít ülőhelyet, felváltva az eddigi székeket. A bokrosi hívek terve között szerepel, hogy padokat fűtéssel lássák el, megszüntetve a hőtárolós kályhákat.

Lourdesi zárándoklat

Május 20 és 28. között a híres Mária-kegyhelyen jártam Fekete Imre a Magyar Honvédség fiatal nyugdíjasa biztatására, aki már az öt alkalommal vett részt a katonai fesztiválnak is nevezhető rendezvényen.

Az 50. Nemzetközi Katonai Zárándoklatot a magyar résztvevők számára a Honvédelmi Minisztérium Katolikus Tábori Püspöksége szervezte. Én, mint tartalékos katona vehettem rajta részt. Az út, amely oda és vissza három-három napig tartott, osztrák és francia laktanyákban történt elszállásolással, 4.200 km hosszú volt. Az olasz és francia Rivériát érintve csodálatos tájakban gyönyörködhattunk. San Remo, Monaco, Cannes, Saint Tropez, Avignon, Carcassone felejthetetlen látnivalói kárpótoltak a napi több száz kilométeres buszozásért.

Lourdesban, ahol három napot töltöttünk, katonai táborban, sátrakban történt az elhelyezésünk, - és ismerkedve a francia konyha ízeivel - az ellátásunk. A világ harminchat nemzetének közel 18.000 katonája vett részt a jubileumi zárándoklaton, melyre először 1958-ban a francia-német megbékélés jegyében került sor.

Már a megérkezés estjén elmentünk a jelenések helyére a barlanghoz, ahol a magyar csoport katonai ünnepélyességgel gyertyát gyújtott a hazáért életüket, szabadságukat áldozókért, a hazáért szolgált és jelenleg szolgálókért, az otthonmaradt családtagokért. Mivel ez az út nem turistaút, búcsújárás, zárándoklat, ezért a bűnbánat és a lelki életre figyelés is célja ennek az útnak. Fontosnak tartom megjegyezni, nem csak a külsőség látványa, sokkal inkább a pedagógiai, a lélektani szándék kifejeződése, a Szent Szűz gondoskodó jóságának - gyógyítás, imameghallgatás - megélése, és ezek továbbadása fejezik ki az ott megtapasztaltakat.

Ebben segít a jelenések helyszíne, a Gave folyó partján lévő barlang és a lábánál feltörő forrás, a több ezer ember áhítata.

A második napon, magyar misén vettünk részt a tábor kápolnájában, majd délután a nemzetek katonáinak parádés felvonulásán a városban. Több tízezer ember sorfala között, a kibontott magyar zászlót követve, a kaposvári katonazenekarral fegyvelmezetten meneteltünk.

A zárándoklat nemzetközi jelentőségét az ír köztársasági elnöknek a katonai táborban tett látogatása, francia részről a megfelelő szintű fogadása is mutatta. Kint tartózkodásunk teljes idejére jellemző volt a szeretet kisugárzása. Civilek, katonák, idősebbek, fiatalok, mindenki mosolyogva köszönt, integetett egymásnak. A táborban a katonás vezényszavakon kívül hangoskodást, indulatoskodást nem tapasztaltunk.

Az esti gyertyás körmenet, úgy a résztvevőknek, mint az út szélén szemlélődőknek szintén csodás látványt nyújtott, ugyanúgy, mint a több tízezres tömeg közös Ave Maria éneklése.

Másnap délután a zenekarunk nagysikerű fellépése a városban, majd a hagyományos magyar keresztút lelkileg még jobban összehozta a csapatot. Este a betegek gyertyás körmenete a zuhogó eső ellenére is felejthetetlen volt, több nemzet hozta el beteg, sérült katonáját, akik természetesen egyenruhát viseltek.

Az utolsó napon az Atlanti óceán partjára, Biarritzba mentünk. Az óceán látványa is csodálatos élményt jelentett, de mi is szint vittünk a strand életébe, ahogyan katonai egyenruhában megjelentünk a fürdőhelyen.

Végül is köszönettel tartozom Imre barátomnak azért a segítségért, hogy részese lehettem ennek a megtisztelő zárándoklatnak. Ez a zárándoklat minden nemzet és jó szándékú ember számára példát, járható utat mutat, akik a békéért tenni tudnak, s akarnak.

Révész József

Szentek szobrai és keresztek

Az előző lapszámainkban a temetői keresztekről, építményekről lehetett olvasni. Folytatva a sorozatot, most a temetői stációk és a kápolna bemutatása következik. Az összeállításhoz felhasználtam Dudás Lajos Csongrád temetői című kéziratát, illetve Gát László helytörténész Csongrádi útikalauz című kiadványát.

A temető főbejáratától a kápolnához vezető út két oldalán a téglából épített stációk Jézus utolsó útjára emlékeztetnek.

Ezek az oszlopok, fehérre meszelve, alul venyige feketével elhúzott lábazattal, felül párkánnyal, tetején kereszttel vannak ellátva. Az oszlopokon kialakított mélyedésekben, fülkékben Krisztus kínszenvedését és halálát ábrázolják a képek. Az oszlopok és a képek nagyon rossz, elhanyagolt állapotban várják sorsuk jobbra fordulását.

Pár évvel ezelőtt hat oszlop helyére új épült, de azok is megrekedtek félig kész, vakolatlan építményként. Egy stáció oszlopa a ravatalozó mellett nemrégiben került elbontásra, mert különben összedőlt volna.

A XIV. stáció olajfestésű képe a kápolnában, az oltáron van elhelyezve, illetve bronz dombormű formájában, mely Máté István alkotása, kívül, a bejárat felett látható.

A város legmagasabb dombján, 1852-ben épült közadakozásból a kápolna. A kápolna kelet-nyugati tájolású, a bejárata a keleti oldalon van, az oromzat felett három kökereszt magaslik. Az épület alaprajza nem egyenlő oldalú nyolcszög.

A teteje favazas sátor tető, palával fedve, melynek csúcsára egy huszártorony épült, fémlemezes borítással, a gúla alakú sisakon kereszt található. Az északi és déli oldalán egy-egy csúcsíves ablak van. A kápolna alatt kriptá lett kiépítve, bejárata a nyugati oldalon került elhelyezésre. Körül a fal mellett az ide eltemetettek sírkeresztjei találhatók

A szentélyben lévő oltár, kőből faragott, két oldalán egy-egy szobor: Máriát, illetve Jézust ábrázolja. A kápolna a Hétfájdalmú Szűzanya tiszteletére lett felszentelve. Az oltárkép is őt ábrázolja. Az oltártól jobbra a falon fakeretben, olajfestésű kép, a tisztító tűzben szenvedő lelkeket jeleníti meg. A bejáratától balra lévő falon szintén olajfestésű kép, Pádai Szent Antalról. Körben egyszerű, kisméretű stációképek vannak. Balról, az oltár melletti falon márványtábla, amely az 1975-ben adakozásból történt felújításnak állít emléket. A padok egyszerű fapadok. A padló cementlap burkolatú. Belülről, körben a fal alja szigetelési hiányosságra utal, ötven-hetven centiméter magasságig mállik a vakolat. A világítás is igen egyszerű, négy darab falikar található az oldalfalakon, a bejáratú ajtó felett egy kisméretű opálbúra, négy darab gyertyaizzó van az oltáron, a szentély megvilágítására egy fénycsőarmatúra szolgál. A falak és a dongaboltozatú mennyezet sárga meszelésű, és fehér színnel van díszítve.

Révész József

Elődeink emlékére...

Csanyi Forgó Józsefné, született Seress Erzsébet templomunk jótevője, aki 1930-ban a szentélyben lévő szentségi oltárt ajándékozta az új templomnak. A bejáratnál jobbra lévő Mária kápolnába a Pieta szobrot 1941-ben, 1942-ben harminchat hold földjét és kastélyszerű épületét hagyományozta azzal a kéréssel, hogy halála után a temetőben lévő sírját gondozza az egyház és évente három misét mutassanak be lelke üdvéért.

A sírkertje gondozatlan és elhanyagolt volt. A Városgondnokság dolgozói tették rendbe, melyet ezúton is megköszönünk.

Vége a tanévnek

Aki egész évben tanult, az egész nyár előtte áll, s aki nem, annak sajnos az ideje zömét a szobában kell töltenie augusztus végéig. Nagy kár, hogy hanyagsága végett nem tud felszabadultan játszani, táborozni.

Végre itt a nyár! Újra hátunkra vesszük a hátizsákokat és elmegyünk a hegyek közé friss levegőt szívni, nagyokat gyalogolni, patak partján táborozni. Régmúlt korokból megmaradt várakat megnézni, hűvös múzeumokba benézni, madárfüttyöt és a csendet hallgatni. Évszázados templomokban egy-egy hálaimát elmondani, hogy ezt is megértük.

Az idén tizenhatodik alkalommal indul a Szent György cserkészcsapat táborba. Rendhagyó lesz az idei táborunk. Eddig csak egyedül jártuk az országot, az idén a Szent Imre herceg csapat és a szentesi Bethlen Gábor csapat is velünk jön Kishutára. Nagy tábor lesz az idei, hatvan fővel indulunk. Csodálatos a hely, minden megtalálható, ami egy ideális táborhoz kell. Lakott területtől távol, hátunk mögött a hegyek, mellettünk a patak csobog, csacsog. Két felejthetetlen hét, nincs TV,

számítógép, MP3, discman. Sátorokban alszunk, fürdünk és főzünk. A hatvan gyerekre tizenkét felnőtt ügyel. Április óta várunk fiatal jelentkezőket, hátha közénk jönnek, de jelentkezni senki sem akart, hát nem, akkor maradnak itthon és életükből ez is kimarad. Csodálatos két hét vár ránk, amit érzésünk szerint semmi sem pótol, vetekszik a számítógépes játékokkal, amitől többen minden szépet és jót várnak. Pedig hát futballozni jó, számháborúzni sem rossz, túrázni kifejezetten élvezetes, ott próbáljam ki, milyen erős vagyok, nem pedig a kis fák kitördelésénél.

Ha végiggondolom a tizenhat évet, és Gábor atya mondásával éljek, „nehogy úri huncutság legyen a cserkészlet, legyen a piroskavárosi szegényebb gyerekeknek is csapata”. Így alakult meg az 575. számú Szent György cserkészcsapat. Akik közénk jöttek, nem bánták meg, szinte mind megállja a helyét ebben a világban. Kikerültek közülünk tanárok, katonák, hivatalnokok és mérnökök, jó képességű szakmunkások. Nem bánta meg egy ember sem, hogy a mi kövünket fújta, talán ezért is lett eredményes az életben.

Július 28-án hátizsákokat veszünk a hátunkra és megyünk táborozni.

Továbbra is várjuk a gyerekek, fiatalok jelentkezését. Tisztelettel kérem, a szülőket, ne féljenek tőlünk, irányítsák gyerekeiket hozzánk. Minden pénteken délután négy órakor találkozunk, és tartjuk foglalkozásunkat a Piroskavárosi plébánia kolostor épületében.

Dékány István cserkész parancsnok

Óbecsén jártunk

Felvételünk április 19-én az óbecsei látogatásunkon készült, melyen Janes Zoltán plébános mellett plébániánkról Fekete Imre, Felföldi Miklós, Lantos Jánosné, Német Róbert és Révész József vett részt. A kép bal szélén elől, - összekötőnk Szilágyi Edit látható.

Anyakönyvi hírek

Halottaink:

Patai Péter

özv. Tóth Jánosné – Alács Terézia

Tóth Sándorné – Szabados Julianna

Szegi József

Pap Gáspár

Özv. Szép Istvánné – Kolonyi Franciska

Özv. Solymosi Istvánné – Percze Julianna

Bakos Rókus

Özv. Meggyesi Mihályné – Bózsik Julianna

Özv. Benke Jánosné – Nagy Mária

Sarusi Lajosné – Vajda Ilona

Fekete Lajos György

Özv. Juhász Józsefné – László Margit

Tóth Sándor

Gyovai János

Rácz Sándor

Justin Csaba

Rácz Istvánné – Détári Ilona

Özv. Pozsár Pálné – Justin Ilona

Buduczki Ferencné – Sándor Klára

Mizere István

Békési Sándor

Szabó József

Bugyi János

Besze János

Fehér Mária

Kerekes Ferenc

Szikora Veronika

Özv. Horváth Dezsőné – Lekrinszki Ilona

Nagy Sándor

Horváth Pálné – Torma Ágnes

Özv. Barta Péterné – Ács Margit

Szalkai Szabó Sándorné – Keskeny Viktória

Özv. Szalkai Szabó Antalné – Forgó Julianna

Özv. Sarusi Jánosné – Kéller P. Erzsébet

Bertus János

Zarnócz Mihály

+++

Adj Uram örök nyugodalmat nekik!

+++

Szent Erzsébet ereklyéje

Közel két héten keresztül volt megtekinthető a templomukban Árpádházi Szent Erzsébet ereklyéje, ami a Szent Antal oltáron volt elhelyezve. Ez idő alatt minden szentmise után együtt imádkozhattak a hívek hozzá.

Magyarország egyik legismertebb szentje királyi származását csak azért tartotta fontosnak, hogy ezzel az Isten adta gazdagsággal a szegények javára legyen. Szent Ferenc rendjének szellemében szolgálta Szegénység Úrnőt. Megosztotta vagyonát és szívét a legnyomorultabbakkal, és élete végéig gondozta a betegeket. Alázatos, cselekvő szeretete tette igen kedvelt szentté.

Himnusz Szent Erzsébetről (részlet)

Vigadj, boldog Pannónia,
mert Krisztus téged így szeret,
zengjen a himnusz dallama,
mondjál szívedből éneket.

Ámul, vigad Thüringia,
természet rendje változik,
csodákat láthat sok fia,
gyakran, ha ő imádkozik.

Hiszen belőled származott
Erzsébet, ékes asszonyunk,
ki minden földit elhagyott,
mert hívta Krisztus, jó Urunk.

Halott nyer újra életet,
betegbe épség visszaszáll,
a béna bátran lépeget,
s vakot világít fénysugár.

Királyi házba küldetett,
de Isten kedves lánya lett.
Ezrek közül őt lelte meg,
s vezette így az égi kegy.

Méltó dicséret zengje őt,
dicsérje szó és áldja dal.
Ő pártfogónk az Úr előtt
buzgó imádságaival.

„Adjátok vissza a hegyeimet!”

Április 13-án a közösségi termünkben zenés irodalmi est keretében emlékeztünk a száz éve született Wass Albertre. Közreműködtek: Surján Attila, Varga Zsuzsanna, Krokavec András, Csák László, Góg József, Pozsár Ferenc és Varga Nándor.

Főzőversenyen

Május elsején plébániánk csapata is részt vett a városi Művelődési központ által szervezett III. Grasztrománia Nemzetközi főzőversenyen. A játszótéren Dékány István és segítői által elkészített bográcsos marhapörköltet a zsűri igaz, csak emléklappal ismerte el, viszont fogyasztói közönségdíjjal jutalmazták.

Édesanyák köszöntése

Virággal, verssel és énekkel köszöntöttük égi édesanyánkat, Máriát, valamint a földi anyukákat és nagymamákat május 4-én vasárnap. Ezúton is kértük a Szűzanya közbenjárását az édesanyákért, és kértük az Urat, hogy ez a manapság válságban levő hivatás visszakapja méltóságát mindannyiunk és az egész nemzet javára.

Családi nap

Tanév záró – vakációnyitó családi napot rendeztünk június 15-én, vasárnap délután. Se az eső, se az a tény, hogy nem voltunk sokan, nem zavarta meg a jó hangulatot. Először a plébánia különböző részein voltak játékos feladatok a csapatok között, - melynek tagjai voltak a résztvevő gyerekek szülei is. A továbbiakban a kolostor előtt pingpongoztunk, labdáztunk, és kézművesedtünk, majd egy szerény agapé következett. Köszönjük mindazoknak, akik munkájukkal, vagy anyagi hozzájárulásukkal biztosították a rendezvényt.

HARANG-SZÓ

Csongrád-Piroskavárosi Szent József plébánia és a bokrosi Szent László - templom híveinek lapja.

Megjelenik évente négy alkalommal,
450 példányban.

Szerkesztők: Felföldi Miklós és Fekete Imre

Számítógépes formázás: Pap Imre

Felelős kiadó: Janes Zoltán plébános

Cím: 6640 Csongrád, Pirocska János tér 4. sz.

Tel./fax: 63/483-063

www.kistemplom-csongrad.hu

E-mail: sztojzsefplebania@csongrad.hu

Nyomdai munkák: Fotó-Print Stúdió, Szentes